

РЕШЕНИЕ

№ 20877

гр. София, 22.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 09.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **5488** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба с вх. № 19405 от 29.05.2024 г. и вх. № 19690 от 31.05.2024 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от В. В. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [жк], вх. В, ет. 5, ап. 58, чрез адв. В. Й. П. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, офис 3 и адрес за получаване на съобщения [електронна поща] срещу Заповед № 1425/24-4332-002556 от 12.05.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „б“ по Закона за движение по пътищата (ЗДвП), издадена от младши автоконтрольор, 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП-СДВР), с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е издадена в нарушение и неправилно приложение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и не е съобразена с целта на закона. Излагат се доводи, че административният орган не е установил по безспорен и несъмнен начин наличието на материалноправната предпоставка, с която законът свързва налагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „б“ ЗДвП. Посочва се, че оспорващият е изпълнил издадения му талон за медицинско изследване № 087769 за ВМА, чрез дадена кръвна проба за извършване на лабораторно изследване за употреба

на наркотични вещества или техните аналози. Подчертава се, че до момента на изготвяне на заключението на токсико-химичната експертиза, съществуването на нормативно регламентираната хипотеза на чл. 171, т.2а, б.“б“ ЗДвП, на която се основа възприетото административно решение за прилагане на ограничението, се явява недоказано. Оспорващият твърди, че е възразил срещу резултата, като незабавно след освобождаването му от ареста е направил изследвания в частна лаборатория, които са дали отрицателен резултат. Инвокират се доводи, че в обжалваната заповед липсва пълно фактическо описание на нарушението, както и че същата не съответства на целта на закона. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от адв. П., с които поддържа жалбата се претендират разноски съгласно представен списък.

Ответникът – младши автоконтрольор, 02 група, 01 сектор към ОПП - СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА бланков № 1251285 от 12.05.2024 г., издаден от Л. М. А., на младши автоконтрольор при СДВР-ОПП, с който е установено, че В. В. С., ЕГН [ЕГН], на същата дата около 02,45 часа, в [населено място], по ул. Т. К., с посока на движение към бул. България, управлява личния си лек автомобил А. А7, с рег. [рег.номер на МПС] , като на 11.05.2024 г. около 22,29 часа става невинен участник в ПТП с лек автомобил Сеат Т. с рег. [рег.номер на МПС] . Жалбоподателят е изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство D. Тест 5000 с номер ARNJ 0002, кат проба с номер 237 е отчела резултат за Кокаин. Издаден е талон за медицинско изследване № 087769 за В.. Установеното нарушение е квалифицирано като такова по чл. 5, ал. 3, т.1, пр. 2 от ЗДвП. Актосъставителят е записал, че водачът има възражения. С акта са иззети СУМПС, СРМПС, 1 декларация, 1 скица, 2 бр. табели с номер СВ 8605 ТХ.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 12.05.2024 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „прекратяване на регистрацията на МПС А. А7 с табели с регистрационен номер СВ 8605 ТХ за срок от 6 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че не е издадена от компетентен орган и не отговаря на изискванията за форма и

съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а т. 4 и т. 5, б. „а“, т.6 и т.7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. С определението си за насрочване на делото, от 23.07.2024 г., съдът е задължил ответника в срок до съдебното заседание да представи писмени доказателства, удостоверяващи, че издателят на оспорената заповед, Е. А. Л., към 12.05.2024 г. заема длъжността „младши автоконтрольор“, 02 група, 01 сектор, ОПП-СДВР и да комплектова цялата административна преписка и да я депозира по делото. В изпълнение на дадените задължителни указания ответникът е представил Заповед № 513з-5412 от 18.07.2016 г. за преназначаване му в системата на ОПП-СДВР и Формуляр за изготвяне на длъжностни характеристики и протокол за запознаване на служителите с длъжностната характеристика рег. № 4332р-14261 от месец юли 2015 г. (датата не се чете), без данни, че е запознат с нея, както и че към датата на издаване на оспорената заповед е служител в ОПП – СДВР, поради което съдът приема, че същата е издадена при липса на компетентност на административния орган, независимо от представената заповед № 513-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР.

Според чл. 170, ал. 1 АПК административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, а според ал. 3 на чл. 170 от АПК съдът е длъжен да укаже на страните разпределението на доказателствената тежест, както е направил с определението си за насрочване на делото. Следва да се отбележи, че тежестта за доказване не е задължение да се представят доказателства, а е въпрос за последиците от недоказването. Съдът основава изводите си за правно и доказателствено релевантните факти върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, която носи доказателствена тежест относно тези факти, или от противната страната. В тази връзка съобразно регламентацията в чл. 153 и сл. ГПК, респ. чл. 171, ал. 1 и ал. 2 АПК, и административният орган, и оспорващият могат да представят доказателствата, с които разполагат за обосноваване на защитната си теза, стига те да са относими и допустими. (Тълкувателно решение № 3 от 29.03.2021 г. по тълк. д. № 1/2019 г., ОСС на ВАС I и II колегия).

Следователно компетентността на Е. А. Л., „младши автоконтрольор“ в 02 група, 01 сектор в ОПП - СДВР, издал оспорената заповед № 1425/24-4332-002556 от 12.05.2024 г., е недоказана поради неангажиране на доказателства за персоналната компетентност на автора на обжалвания акт. Липсата на персонална компетентност на издаващия заповедта административен орган е основание за пригласяване за нищожна на оспорената в настоящето производство заповед.

На следващо място трябва да се посочи, че видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП императивно се въвежда ПАМ по отношение на собственик, който управлява МПС, след като е употребил наркотични вещества или техни аналози, установено с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употребата на

наркотични вещества или техните аналози, т.е. законодателят е предвидил забрана за водачи на МПС да шофират след употребата на наркотични вещества или техните аналози.

Следователно, за да се наруши тази забрана трябва да са налице две кумулативни предпоставки: Първо, лицето към момента на проверката да управлява МПС и в резултата на проверката да се установи, че то е употребило наркотични вещества или техните аналози.. Която и от тези две предпоставки да не е налице, то не може да се вмени извършването на нарушение по чл. 171, т. 2а, б. „б”. В настоящия случай от представените с административната преписка писмени доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал МПС, поради което следва обосноваването извод, че е налице първата от кумулативно изискуемите предпоставки за налагането на ПАМ по посочения ред. Но същото не може да се приеме за втората предпоставка, а именно лицето да управлява употребата на наркотични вещества или техните аналози. В приетия по делото АУАН изрично е посочено, че жалбоподателят е възразил срещу резултата на техническото средство за установяване употребата на наркотични вещества, както и че веднага след изтичането на ПАМ – задържане по реда на чл. 72 ЗМВР за 24 часа, е направил независимо изследване в частна лаборатория, което е дало отрицателен резултат. Фактът, че ответникът, независимо от дадените му указания с определение от 23.07.2024 г. по делото, не ангажира писмени доказателства за резултата от извършеното медицинско изследване на биологичен материал от В. С., даден във В., доказва недоказаността на употребата на наркотични вещества от жалбоподателя.

По тези съображения, съдът приема, че не е налице втората от кумулативно изискуемите предпоставки за налагането на ПАМ по реда на чл. 171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП, което е достатъчно основание за незаконосъобразност на обжалваната заповед и отмяната ѝ като такава.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП № 1425/24-4332-002556 от 12.05.2024 г., подписана от „младши автоконтрольор“, 02 група, 01 сектор в ОПП - СДВР, е издадена при липса на компетентност, което е съществено нарушение на уредените правила в закона и предпоставя прогласяването на нейната нищожност от една страна, а от друга при неизяснена фактическа обстановка, което е нарушение на чл. 59, ал.2, т. 4 от АПК, водещо до отмяна на акта поради неговата незаконосъобразност, респективно унищожаемост. Тъй като унищожаемостта се поглъща от нищожността, то обжалваната заповед следва да се прогласи за нищожна поради липсата на материална компетентност на нейния издател.

При този изход на спора следва да се уважи искането на жалбоподателя и да му бъдат присъдени сторените съдебно-деловодни разноски по делото, включващи 1000,00 лв. адвокатско възнаграждение и 10,00 лв. държавна такса. По делото не е направено възражение за прекомерност на търсеното адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8-ми състав, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. “б” от Закона за движение по пътищата №

1425/24-4332-002556 от 12.05.2024 г., издадена от „младши автоконтрольор“, 02 група, 01 сектор в ОПП - СДВР, с която спрямо В. В. С. е приложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на МПС – А. А7, с табели с регистрационен номер СВ ТХ, за срок от 6 месеца“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при на Министерство на вътрешните работи да заплати на В. В. С., ЕГН [ЕГН], сторените по делото съдебно – деловодни разноси в размер на 1010,00 (хиляда и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: